

[Aksel Larsen.]

de gennem afgifterne tilvejebragte beløb for hver enkelt varegruppe skal indgå i en fond, sorterende under vedkommende eksportudvalg. Vi har haft uklarheder nok om den slags fonds, så jeg henstiller, at man får klarhed over, hvem der skal eje denne fond. Det er ikke nok, at man får at vide, hvem den sorterer under; vi må også vide: er det statens penge eller landbrugets penge?

I samme paragrafs første stykke foreslås det, at afgiftsbeløb tilvejebragt ved den forhøjede afgift ved salg af flæsk på det hjemlige marked skal bruges dels til stabilisering og forbedring af producentpriserne og dels til markedspleje. Det må vi have noget nærmere at vide om, og samtidig må vi have at vide, hvor meget man regner med det kan give. Vi har hørt nævne et beløb på 50 mill. kr., men ved ikke, om det er rigtigt. Vi må også have at vide, hvor meget det kommer til at betyde pr. kilo flæsk. Samtidig må vi skaffe os en vis sikkerhed for, at denne bestemmelse ikke giver aldeles urimelige prisforhøjelser. Jeg går ud fra, at monopoltilsynet stadig eksisterer og må kunne spille en vis rolle på dette område. Men jeg er klar over, at flæsket er udsat for konkurrence fra andre kødvarer, så det er vel begrænset, hvor meget man kan drive de hjemlige priser op.

Ifølge § 4 skal 150 mill. kr. benyttes til eksportfremmende foranstaltninger. Det har jeg allerede talt om, men vil alligevel benytte lejligheden til at sige, at for os er det afgørende at få at vide: hvilke eksportfremmende foranstaltninger tænker man på? Hvem skal organisere dette, og hvem skal forvalte pengene? Jeg håber ikke, pengene bliver udleveret alle sammen til Landbrugets Afsætningsråd, i det omfang det stadig eksisterer; jeg håber, staten sikrer sig hånd i hanke med, hvorledes pengene anvendes.

I samme paragraf er der afsat 50 mill. kr. til billiggørelse af kunstgødning. Det ser ikke særlig godt ud. Jeg skulle tro, at hvis staten virkelig ville, måtte den kunne skaffe en sådan nedsættelse af prisen på den kali, vi importerer, at man derigennem kunne klare billiggørelse af kunstgødningen med de 10 pct., der her er tale om. Jeg

ved godt, der er et internationalt kalimopol; men det har i al fald ikke al kali i verden; det må vel kunne skaffes andetstedsfra; jeg tror, der kunne gøres noget dér.

Så vil jeg samtidig benytte lejligheden til at sige, at når man åbenbart har vilje til at ofre 50 mill. kr. om året til nedsættelsen af prisen på kali med 10 pct., kunne man så ikke være noget mere large, hvad angår bevillingen til at få hentet den kali op, som befinder sig i undergrunden ved Suldrup? Dér sparer man efter min mening uhyre meget på pengene, medens man næsten vil øse penge ud blot for at billigøre de importerede gødningsstoffer.

Om de 250 mill. kr., der årligt skal ydes i tilskud til landbruget, foreligger der ingen egentlige oplysninger, men så vidt vi har forstået, skal de 212 mill. kr. bruges som direkte tilskud til landbrugene. Jeg vil gerne vide, hvordan de skal fordeles; der nævnes: efter antal brug, efter areal, efter antal køer. Det med areal forstår jeg ikke rigtig; det har ministeren ikke givet nogen detaljer om. Hvis man endelig skal give sådanne tilskud, vil jeg anse det for mest retfærdigt, at de bliver givet til brugene og ikke på nogen anden måde. Måske er det ikke helt farligt at give en del af beløbet til køerne eller en vis sum pr. ko, men jeg vil advare imod at gå længere og flytte tilskuddet over på mælken. Jeg tror også, det vil skabe visse ikke ringe internationale vanskeligheder, og det skal man holde sig fra.

I øvrigt tror jeg ikke, det er så heldigt med disse kontante tilskud, som landmanden skal have tilsendt pr. postanvisning. Hvis vi begynder på det og vedtager, at 2 år i træsk skal sådanne beløb betales til landmændene, vil man formentlig gå ud fra, at det fortsætter nok. Derved drives ejendomspriserne i vejret, og det var jo ikke den vej, vi skulle. Jeg vil tro, at det var bedre, hvis man stillede forslag om, at et — for min skyld — lignende beløb skulle stilles til rådighed for landbruget som lån. Den enkelte landmand kunne så søge om at få dette lån, og i det omfang han søgte om det — inden for visse grænser naturligvis — kunne han få det. Det måtte gerne være rentefri lån, men staten skulle, så længe lånene ikke var tilbagebe-